

Arrest

nr. 165 855 van 14 april 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing werd op 24 september 2013 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat I. KEIRSEBILCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 mei 2011 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 31 januari 2012 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Tegen deze beslissing diende verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die op 27 april 2012 eveneens de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker weigerde bij arrest nr. 80 331.

Op 16 april 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 11 december 2012 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag van 16 april 2012 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 12 december 2012 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 16 januari 2013 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 5 augustus 2013 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag van 16 januari 2013 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.01.2013 werd ingediend door :

B.,B. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Het feit dat betrokkene sinds 02.05.2011 in België verblijft; dat hij zich integreert; dat hij Nederlandse les gevolgd heeft (zie: deelcertificaat); dat hij deelgenomen heeft aan de cursus Mind-Spring; dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft en dat het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België zou gevestigd zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een asielaanvraag in op 09.05.2011, die afgesloten werd met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 03.05.2012. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem aangetekend via de post betekend op 18.12.2012 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk iets minder dan een jaar - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene stelt dat hij zijn land ontvlucht is omwille van zware rellen in verband met buurschap en dat een asielaanvraag omwille van de 'kanun' niet aanvaard wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze hij nu nog gevaar zouden kunnen lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij beperkt zich tot het voorleggen van een verklaring d.d. 11.03.2011 van P.M. bij de aanvraag. Betrokkene heeft deze verklaring reeds voorgelegd in het kader van zijn asielaanvraag en deze werd niet weerhouden door de bevoegde asielinstanties. Hij voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij naar voor bracht tijdens de asielprocedure. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de asielinstanties. Volgens betrokkene is er sprake van een prangende humanitaire situatie indien een terugkeer in strijd zou zijn met internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM. Dit zou blijken uit de stukken, die hij voorlegt. Betrokkene legt echter, afgezien van de hierboven reeds besproken verklaring die niet kan weerhouden worden als bewijsstuk, geen enkel stavingsstuk voor, waaruit blijkt dat zijn mensenrechten geschonden

zouden kunnen worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. De loutere vage verwijzing naar mensenrechtenverdragen kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid en volstaat niet om een prangende humanitaire situatie vast te kunnen vaststellen.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.”

Op 5 augustus 2013 nam de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, dat op 24 september 2013 aan verzoeker werd betekend.

Op 15 december 2015 heeft verzoeker een aankomstverklaring gedaan te Gent en werd hij in het bezit gesteld van een bijlage 3.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en tweede middel, waarvan de Raad het gepast acht ze samen te behandelen, voert verzoeker de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het non-refoulementbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Hij licht deze middelen toe als volgt:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

"De beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijving genomen (R.v. St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, Stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

"L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient » (Cons. Etat, 12 mai 1989, arrêt nr. 32.560, R.A.C.E., 1989).

Bovendien verplicht de Wet van 29 juli 1991 de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. De motivering moet bovendien afdoende zijn.

"Dit is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkend van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen" (BOES, M., Administratie Recht, Leuven, Acco, 1994-95, 34).

In casu is er minstens schending van de materiële motiveringsplicht. Ter zake heeft de verwerende partij niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft zij deze niet correct beoordeeld zodat zij op

grond daarvan onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624, RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Zoals blijkt uit de regularisatieaanvraag is een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk. Dit zou voor hem zowel op fysiek als op psychisch vlak zijn ondergang betekenen.

De motieven om zijn land te verlaten waren niet zozeer van politieke aard, maar wel van humanitaire aard. Ze zijn gevat door een twist tussen twee families in de stad L.. De bemiddeling van een bevoegde commissie ter plaatse heeft niet kunnen leiden tot een vergelijk. Wel integendeel, de familie B. werd het slachtoffer van verder geweld. Dit geweld richtte zich vooral tegen verzoeker, die homoseksueel is en ondermeer omwille van zijn geaardheid het slachtoffer was van spot en fysiek geweld met diepe en blijvende letsels tot gevolg. Die spanning weegt zwaar op de familie en vooral dan op de moeder die reeds eerder depressief was. Haar toestand is sindsdien nog sterk verergerd.

Mevr. B. heeft een ernstige medische voorgeschiedenis van 20 jaar depressie ten gevolge van het verlies van haar dochtertje van 6 maanden. Haar depressie is bovendien verergerd naar aanleiding van de agressieve reactie op de homoseksuele geaardheid van haar zoon, B. in Albanie. Hij is er immers meermaals met de dood bedreigd en fysiek aangevallen. Zij werden niet enkel in hun thuisbasis opgejaagd maar ook in Tirana zodat zij nergens in hun land meer veilig waren.

Gedurende de asielaanvraag heeft het gezin hard gewerkt om zich hier te integreren. Hun affectieve, sociale en economische belangen bevinden zich in België, waar zij taallessen hebben gevolgd, VDAB-cursussen, cursus Mind-Spring, maatschappelijke oriëntatie... Ook hun dochter volgt hier middelbaar onderwijs wetenschappen - moderne talen in het MSKA te Roeselare. Verzoeker zelf heeft gewerkt in fabrieken te A.

Zelfs de burgemeester van R., dhr. L. M. attesteerde op 02.07.2013 dat de familie B. erg graag gezien is in hun buurt: "Het zijn nederige en hoffelijke mensen waarrond een brede solidariteit is gegroeid. De dochter loopt nog school en zet goede prestaties neer. De ganse familie doet grote inspanningen om het Nederlands te leren spreken en dit lukt hen ook wel aardig. Vader en zoon willen erg graag werken, maar hun statuut laat dit vooralsnog niet toe. Deze mensen zijn dragers van waarden als dienstbaarheid, respect, werklust, enz. Hun aanwezigheid in onze stad kan een reële meerwaarde betekenen en velen inspireren. Ik durf er dan ook voor pleiten aan deze familie de kans te geven hier te blijven om humanitaire redenen."

Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou voor hem een drama betekenen nu hij hier perfect is geïntegreerd en hij in België veilig is ondanks zijn homoseksuele geaardheid.

Tevens is een terugkeer in strijd met artikel 3 EVRM.

Om deze redenen heeft de verwerende partij dan ook de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

De Minister van Migratie- en Asielbeleid heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M. Administratief recht, Leuven, Acco, 1990,3 31)".

"Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 190, R. W. 1982-83, 36, noot LAMBRECHTS, W.).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St., REESKENS, nr.21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v. St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Zoals voormeld is een terugkeer naar Albanië in strijd met het beginsel van non- refoulement.

Bovendien heeft het gezin zich in België perfect geïntegreerd.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Migratie- en Asielbeleid."

Verzoeker meent dat de gemachtigde zijn verblijfsaanvraag niet correct en onredelijk heeft beoordeeld en niet uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens. Hij stelt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk is en zijn ondergang zou betekenen, nu hij daar het slachtoffer zou worden van geweld omwille van zijn homoseksuele geaardheid en omwille van een familiale twist. Hij stelt dat hij en zijn gezin zich perfect hebben geïntegreerd in België en dat hun affectieve, sociale en economische belangen zich in België bevinden, en verwijst naar een verklaring van de burgermeester van R. in die zin. Hij stelt dat zijn moeder lijdt aan een ernstige depressie omwille van het geweld dat hem is overkomen en stelt dat hij hier ondanks zijn homoseksuele geaardheid veilig is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en het feit dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen, waarbij vervolgens voor elk van deze elementen wordt uiteengezet waarom het niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Waar verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker eveneens geschonden acht, houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Er moet worden benadrukt dat de Raad *in casu* als annulatierechter optreedt en aldus enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

De Raad onderzoekt de beweerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van de gegevens van het dossier en van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 9*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt vrijgesteld zijn van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In zijn verblijfsaanvraag van 16 januari 2013 had verzoeker zeer summier als buitengewone omstandigheden aangehaald dat hij nog steeds in België verblijft, dat hij omwille van zware rellen "in verband met buerschap" zijn land van herkomst is ontvlucht en er niet durft terug te keren, dat asielaanvragen omwille van de "kanun" niet door het CGVS aanvaard zouden worden, dat hij voldoet aan de voorwaarden van een "prangende humanitaire situatie" zoals vermeld in de ministeriële omzendbrief van 19 juli 2009, dat hijzelf en zijn familie duurzaam lokaal verankerd zijn in België, en dat hij het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen heeft gevestigd in België.

Wat betreft het betoog van verzoeker dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst gevaar loopt omwille van zijn homoseksuele geaardheid en omwille van een twist tussen twee families waarin hij betrokken is, wijst de Raad erop dat hierover in de bestreden beslissing werd gemotiveerd dat verzoeker zich beperkt tot het voorleggen van een verklaring van 11 maart 2011 van P.M. bij zijn aanvraag, zijnde een verklaring die hij reeds had voorgelegd in zijn asielaanvraag en die niet werd weerhouden door de bevoegde asielinstanties. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat het CGVS en de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd, respectievelijk op 31 januari 2012 en bij arrest nr. 80 331 van 27 april 2012. Zowel in de beslissing van het CGVS als in het arrest van de Raad werd verzoekers relaas over zijn beweerde homoseksuele geaardheid en over het geweld en de vete tussen families die daaruit zouden zijn voortgevloeid, behandeld en ongeloofwaardig bevonden. De Raad kan de gemachtigde in zijn beoordeling dan ook bijtreden dat verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag van 16 januari 2013 geen nieuwe elementen heeft voorgelegd, die nog niet werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en bijgevolg geen nieuwe beoordeling wettigen in het kader van het aantonen van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker wijst op zijn inspanningen tot integratie, herhaalt dat het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België gevestigd zijn, en verwijst naar een schrijven van de burgemeester van R. waarin deze de integratie-inspanningen van verzoeker en zijn familie looft, wijst de Raad op de vaste rechtspraak van de Raad van State, die onder andere in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 het begrip "buitengewone omstandigheden" als volgt heeft toegelicht: *"dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekommen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"*. De gemachtigde kon in de bestreden beslissing dan ook in redelijkheid oordelen, in overeenstemming met deze vaste rechtspraak van de Raad van State, dat deze elementen niet kunnen verantwoorden dat verzoeker zijn verblijfsaanvraag in België zou indienen.

De Raad acht de beoordeling door de gemachtigde niet onredelijk noch onzorgvuldig, en stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen louter door in het verzoekschrift de elementen te herhalen die hij in zijn verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheden had aangehaald.

Waar verzoeker thans in het verzoekschrift wijst op de depressie waaraan zijn moeder lijdt, merkt de Raad op dat hij dit niet als buitengewone omstandigheid in zijn verblijfsaanvraag had opgeworpen, zodat de gemachtigde thans niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. In de mate dat verzoeker overigens zou wensen aan te voeren dat de buitengewone omstandigheid er in deze in zou bestaan dat deze depressie erger zou worden bij een terugkeer naar het land van herkomst omwille van geweld dat verzoeker zou moeten ondergaan omwille van zijn homoseksuele geaardheid, benadrukt de Raad nogmaals dat verzoekers relaas aangaande zijn geaardheid herhaaldelijk ongeloofwaardig werd bevonden.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing, waarbij een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd die volgens de gemachtigde verantwoordt waarom de aanvraag niet in het herkomstland kan ingediend worden, minstens een tijdelijke verwijdering inhoudt. Het Grondwettelijk Hof oordeelde eveneens dat *“Het is juist dat de bestreden bepaling, voor alle andere gevallen, de « buitengewone omstandigheden » op grond waarvan een aanvraag om machtiging tot verblijf mag worden ingediend, niet definieert. Daaruit volgt dat de minister of zijn gemachtigde blijft beschikken over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid met betrekking tot het inhoudelijke onderzoek van een groot aantal aanvragen om machtigingen tot verblijf, ingediend door vreemdelingen vanop het Belgisch grondgebied. Die discretionaire bevoegdheid kan evenwel niet aldus worden begrepen dat zij, zonder dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de noodzakelijke eerbiediging van verdragsrechtelijke grondrechten, de minister of zijn gemachtigde zou toestaan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te schenden, derwijze dat aan een categorie van vreemdelingen het genot wordt ontzegd van de rechten die door die verdragsbepalingen worden gewaarborgd. Doordat zij een zorgvuldig onderzoek van iedere aanvraag vereist, biedt de bestreden regeling de mogelijkheid om elke aanvraag individueel, op grond van concrete elementen, te beoordelen in het licht van onder meer die verdragsbepalingen”* (GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.6). Bijgevolg dringt zich een onderzoek op inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulementbeginsel.

Wat betreft deze aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulementbeginsel, wijst de Raad erop dat verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zou mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad herhaalt dat het asielrelaas van verzoeker reeds werd onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen vormen de omzetting van het Vluchtelingenverdrag en van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming. Het asielrelaas van verzoeker werd zoals *supra* gesteld als ongeloofwaardig beoordeeld door het CGVS en door de Raad, die respectievelijk op 31 januari 2012 en op 27 april 2012 de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker hebben geweigerd. Met zijn uiterst summiere en ongestaafde bewering in het verzoekschrift dat hij in het land van herkomst dreigt vervolgd te worden omwille van zijn homoseksuele geaardheid en omwille van een familiale vete, kan verzoeker deze bevindingen van het CGVS en de Raad thans niet weerleggen. Daarbij moet worden aangestipt dat de draagwijdte van het onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet zeer nauw aansluit bij het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM, en dat verzoeker nalaat te duiden welk verdergaand aspect van artikel 3 van het EVRM niet zou onderzocht zijn. De Raad herhaalt dan ook dat hij de beoordeling in de bestreden beslissing kan bijtreden dat verzoeker geen enkel nieuw element of stavingsstuk heeft bijgebracht dat hij niet reeds tijdens de asielprocedure had voorgelegd – hetgeen

verzoeker overigens ook niet betwist – en dat de aanvraag van 16 januari 2013 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dan ook geen andere beoordeling wettigt dan die van de asielinstanties.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van het non-refoulementbeginsel blijkt bijgevolg evenmin.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de gemachtigde onredelijk heeft gehandeld, of heeft nagelaten om de bestreden beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht wordt dan ook niet aangenomen.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES